

דברי הכפר

עלון פנימי
לא לפרסום

זה התחיל...

זה התחיל מקטן-צפרן,
ונגמר כליל וגרן.
זה התחיל בגניעת-יד,
ונגמר ב-הרי אף...

הוא חשב לסוכבני
בחלקת-לשון צחה,
ללשסני, לבשסני,
ולגסש לאנחה.

אך אני וריזה הימנו,
לי לבו ולא ארפנו.
זה התחיל בגניעת-יד,
ונגמר ב-הרי אף...

פניה ברגסון

~

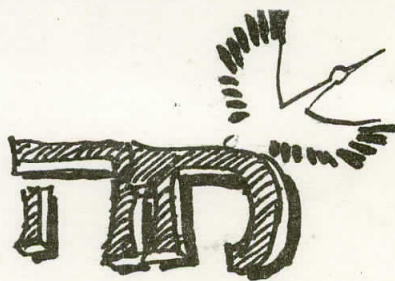

מספר 86

ל"ט באדר ב' תשמ"ד
23.3.84

כפר הנשיא

נשיאת

*** בחקלאות ובנוי - שמחה. ירד הרבה גשם, כ-80 מ"מ. סוף סוף ניתן

לפ. ווטרמן (איש חמים) להצדיק את שמו. זה בדיוק הגשם שאותו צריכה הכותנה להנבטה. ואם לא יירד גשם עד יום ראשון, תיזרע אז הכותנה בבית.

*** במשק הילדים - קצת בוך. אבל נולדו לחנן ועליזה תאומי גדיים. לנקבה קראו הילדים "פורים" ולזכר "שפיל". חוץ מזה קרו כל מיני דברים לא נעימים בגלל הקור, שאותם לא אספר... אפשר כבר לסייר בפינת המים החדשה על-גבי מדרכות כורכר שנסללו על-ידי הילדים.

*** במפעל - ספירה לאחור לקראת קבלת המחשב החדש.

*** בכדורסל - הפסד טכני למעיליא - החבר'ה פשוט לא נסעו למשחק ועלולים בגלל זה לזרוק אותם מן הליגה... כנראה זה לא מפחיד אותם...

*** בקיבוץ: אסנת (מרקוסון לשעבר), אישה דרור ובנה נוח הגיעו לקיבוץ. שתהיה להם פה קליטה קלה והרבה הצלחה!

*** לאיתמר ומיכל נולדה אבישג קטנה, ממש בליל מסיבת פורים, ווזוזה אמיתית. מזל טוב!

*** בתרבות: מסיבת פורים סוערת: חדר-האוכל הפך לאולם שחור ענק שעל קירותיו יצירות אמנות מודרניות ופסל אדם ענק, כיבוד כיד המלך, מוסיקה, ריקודים, תחפושות. היתה הרבה התלהבות, הזקנים יצאו אפילו בריקוד הורה ספונטאני וקל-רגליים. היו אפילו כאלה שנהנו...

בניתוח שאחרי המוות נראה לי, כי היה חסר איזה פורים-שפיל - כדי להבדיל בין מסורת פורים לסילבסטר. וחוץ מזה פורים עבר בשלום... (טוב, ג'רמי עשה שמרטפות ויואל הסתווה לכיסוי-מיטה). מלוא ההערכה למשפחת משיח ולכל יתר המארגנים והעוזרים.

אצל הילדים היה נהדר. אמנם שמעתי שלחלק מילדי הגנים יש עדיין סיוט מדמות המכשפה בסיפור הנזל וגרטל, שהומחז להם בבוקר החג. את הדמות גילם הרי ליפשיץ.

גם לילדי בית-הספר היתה מסיבה מוצלחת ביותר בערב החג.

לעומת זאת, בשכבת הנעורים פשה כבר נגע הניתוחים ושמעתי אותם דנים, האם היה טוב או לא ובאשמת מי ומה....

פורים, פורים, מי יתן יבוא פורים רק פעם בשנתיים!!

*** עפרה ואדי זכו בפרס שירות ההתנדבות של נשיא המדינה. כה לחי וכל הכבוד!

*** ועדיין בענייני-חוץ: עיתונאים התקשרו והתעניינו בזמר האופרה שלנו וכן בקבוצת הרוגבי של צעירינו ובקשר שלה לחצור. זאת אומרת שכדאי להתחיל

(מה בשמע - המשך)

לקרוא עמודים פנימיים בעיתון, אולי נמצא משהו.

*** ועדיין בחוץ - לגילה מדר הרבה הצלחה בהצגת יצירותיה בתערוכות שונות: בגלריה גורדון בתל-אביב וכן בגלריה א' (שתי גלריות חשובות כנראה) וכעת היא מציגה באקדמיה למוסיקה ובחולון. פרטים על לוח המודעות. חוץ מזה כבר הוציאה ספרון-קטלוג על התערוכה והשתתפה בהוצאת ספר ריקמה יפה של מוזיאון ישראל. כל הכבוד, גילה...

ולמרקי צפויה בחודש הבא התרגשות: מציג תערוכת ציורים בתיאטרון ירו-שלים במקביל לפסטיבל הישראלי, שיהיה שם. כה לחי!

*** באבוקדו פריחה משגעת - היכוננו לשנת קטיף שלא היתה כדוגמתה (כלי-עין-הרע), גיוסים ושבתות והכול.

*** ובטבע: נדידת החסידות צפונה, התחלת קינוני הציפורים, ריח פריחה באוויר, ירוק בעיניים, "זה הרגע לאהוב - זה הרגע!"

שבת שלום
שלכם ש ל ו מ י ת (ע.ל.)

XX
XX

י מ י ה ו ל ד ת

25.3. נטע אלמן

אליסון המאירי

26.3. ראובן מנדזיגורסקי

27.3. רחל אבידור

ליאור שוורצמן

דותן מעין

י מ י ב י ש ו א י ן

25.3. ריבה וג'אק בן-נתן

27.3. שושנה ולני יודאיקין

רותי וגדי עמית

29.3. בת-שבע ומרקי מרקוסון

28.3. בטי עדר

בתי ויטהם

עופר פרנק

ענת ניצן

נריה אגם

29.3. ג'אק בן-נתן

ציפורה סמברג

נייל שרקי

עמליה לוין

30.3. פנינה גולן

צילה בן-רשף

31.3. דליה בוסקילה

למיכל ולאיתמר
לבטי וליצחק
ולמשפחות עדר ולוי
להולדת הבת - הנכדה

מזל טוב!

פינת הסרט השבועי

השבוע שני סרטים:

הערב, ליל שבת: סופרמן 2

הקרנה מיוחדת לילדים שאיחרו לגדול.
גדוש פעלולים והרפתקאות בסגנון הקומיקס.
שחקן: כריסטופר ריב. אין מה לדבר על משחק, הפעלולים
הם החשובים.

ומחר, במוצ"ש: "מונטנגרו"

הבמאי: דושן מקאבייב

שחקנים: סוזן אנספק, ארלנד יוספזון, פאר אוסקרסון

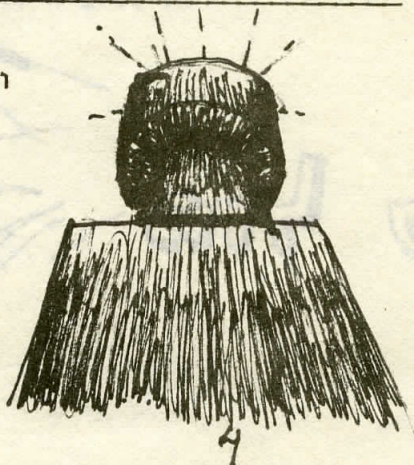
דובר: אנגלית

ציון: 8 בסולם פלמה

לפנינו סרטו המעולה של עודד במאי מהחצי המזרחי של התרבות (כמו
אישטאוון סבו ההונגרי - "מפיסטו"). מקאבייב הוא יוגוסלבי והוא טוב.
בזמנו התפרסם בעולם בזכות סרטו "סרט מתוק", למי שראה, מאז הוא
חי במערב.

כמו בכל סרטיו האחרים גם "מונטנגרו" הוא תערובת של מין, הומור
שחור, וכאסאח על הדקדבס של המערב השוקע, האינטלקטואלים האימפוטנטים
מהמערב כנגד החיוניות של בני-העם הפשוטים של המזרח.
גיבורת הסרט היא עקרת-בית אמריקאית משועממת שנישאה לאיש-עסקים
שוודי עשיר. יש לה ממנו שני ילדים וסב רודף-נשים. היא עצמה מתכוננת
על העולם המודרני הקר דרך עיניים של אישה חנוקה ובלתי-שפויה. בלי
לגלות את סוף הסרט, הרי הוא נגזר כולו מאישיותה המופרעת.
אני ממליץ על הסרט בחום, אני אוהב את הסרטים של הבמאי הזה.
אגב, כקוריוז, הבמאי ביקר בארץ (בענייני סרטים) ויהודה עדר נפגש
איתו על כוס בירה. אז מי שרוצה פרטים יותר אינטימיים - שיגש ליהודה
וישאל.

ו. סרטים

ביתנו לבנו

עליה וקליטה - סדר עדיפויות

כשחזרנו ממרכז התק"ם, שעסק הפעם בענייני עליה וקליטה, פתחתי את הטלביזיה וצפיתי בחמש דקות של "עמוד האש". מוזר שלפעמים יש צירוף-מקרים מעורר תמיהה. סיפרה אישה ישראלית (פלסטינאית אז) ששחררה ממחנות הריכוז גרמניים יחד עם עוד שבויים פלסטינאים, שכשבה לתל-אביב וראתה אנשים עומדים בתור, בשלווה ובשאננות, כדי לקנות כרטיסים לקולנוע, היא זעקה: "יהודים, אחינו נטבחים ונשרפים במחנות המוות ואתם עומדים לראות סרט!?"

במרכז קם שליח, שעובד לבדו, הנמצא באורוגואי, ואמר: "הקהילה היהודית באורוגואי מתחילה להתפזר, האנטישמיות גוברת, יש כאלה החושבים ברצינות על עליה והם בזמנו היו חניכי תנועות הנוער. זו לא עליה שתלך לאוניברסיטאות, הם אנשים בעלי משפחות בשנות השלושים המאוחרות, תחילת הארבעים לחייהם, אנשים פשוטים שמעוניינים לנסות לחיות בארץ. זו עליה עם הרבה בעיות חברה וקליטה, ואם בכל זאת לא ננסה לעזור להם - מי כן יעשה זאת?"

צירוף-מקרים: האם אנחנו שאננים או עוסקים בבעיות שלנו, בעיות של יום-יום? אני יודע שרצוננו הוא לקלוט בנים צעירים ושכמיוחד לזוגות צעירים יש חוסר דיור. אבל איפה אנחנו עם כל הגל הגובר של שינאת יהודים ובריתם מן הסכנה האורבת להם? ואם אין כרגע אנטישמיות, אבל רוצים הורים להציל ילדים מכליון לאומי-תרבותי, מהתבוללות ומחיקה מן העם היהודי - איפה אנחנו?

כחוג-דיון בו השתתפתי הדגשתי שיש עימות בין קליטת בנים לבין קליטת עליה ושישני הדברים נחוצים, אבל התק"ם אינה מקצה משאבים לרכישת דיור ומן הסוכנות והממשלה הזאת אין הרבה ישועה.

בין ההצעות שהועלו - והיו מעט מעשיות והרבה שגבלו בקלישאות - היתה הצעת עמוס עוז להקים מסלול אקדמאי-קיבוצי שיקלוט סטודנטים יהודים ושכנות 4 שנים יעניק להם תואר, שליטה בשפה העברית ואף אם לא ייקלטו בארץ מיד, מודעות לארץ-ישראל ולעם ישראל ונכונות להתיישב כאן "בבוא היום" יקנו להם.

איך עושים כל זאת? לו היו יותר מעשרים איש שיתמכו בעמדתי (אותם 20 איש שבאו לשיחה על הנושאים האלה לפני שבוע), הייתי מציע לתק"ם לשבת ול-עשות חשבון מעשי באיזה סכומים נוספים מוכנים להשקיע בענייני קליטה ועליה (דיור, שליחים, אולפנים, מסלולי למידה וכו').

פורים

היה היה פורים ואיננו עוד שנה. המסיבה שהיתה לפי ניתוח אחד מחברי "מאורגנת היטב, האוכל היה טוב, הקישוט היה פנטסטי, האביזרים האלקטרוניים היו מרשימים, אבל בין פורים לקרנבל תחפושות זה לא היה שום קשר."

ואני, שמאוד מוקיר את עבודתה, דמיונה ויוזמתה של עפרה, שותף לניתוח זה. יש מקום למסיבות סתמיות עם תחפושת וריקודים ומצב-רוח, אבל אז אין שום סיבה לקיים אותן במועדי ישראל, כן כן, אני יודע שלגבי הרבה הצעירים מסורת = שיעמום = "אלטע זאכען" = יהדות = גלות = ועוד ועוד, אבל אם יש

(בינינו לבין עצמנו - המשך)

יש לנו לוח עברי, או שנקיים אותו או שנזרוק אותו ונכריז על עצמנו ככנענים או, באופן יותר הגיוני, כאחד השבטים האבודים של האימפריה הבריטית, ואז נוכל לפתח את התרבות האנגלו-סאקסית (האפשרויות הן מסחרות: קונסוליה ברי-טית מתחת לחדר-האוכל, הנפת הדגל הבריטי מדי בוקר, סניף של "מרקס את ספן-סר" בפארק הלאומי שייקרא Queen Elisabeth Gardens, תמונות של מרגרט תאצ'ר על הקיר ועוד).

ספורט או פחד?

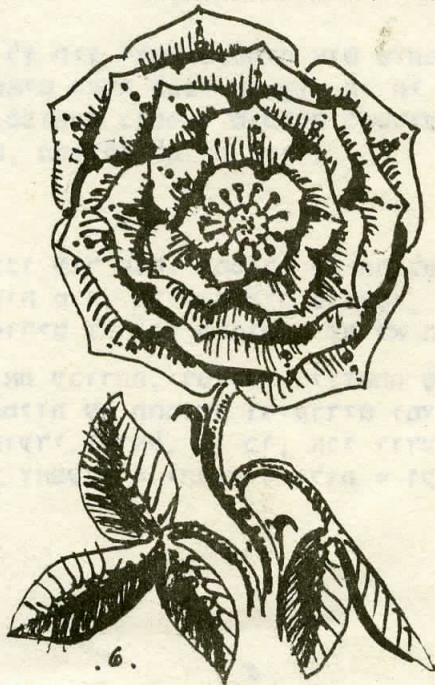
נאמר שקבוצת הכדורסל שלנו לא יצאה לשחק באחד הכפרים הערביים בגליל, בגלל פחד ששחקנינו יקבלו מכות. כמה אירוני הדבר. הורי אותו שחקן, שבשמו נאמרו הדברים, עלו ארצה להיות עם חופשי ולחיות בלי פחד מן הגויים, וכאן...

יש היום בעיות בספורט, אבל מה מנע ממארגני הקבוצה לנסוע למקום ולהו-דיע לנכבדי הכפר, למנהלי הקבוצה ולשחקנים: באנו לשחק, אנחנו משוכנעים שדו-קיום יהודי-ערבי הוא רצוי, אבל ברגע שהמכה הראשונה או הפרובוקציה הראשונה תופיע, נרד מן המגרש. איפה הגאווה, איפה הגבריות. חבר'ה, אולי תשחקו בג'ולות?

יום הולדת

אני נמנה בין אלה שיום ההולדת שלהם הוא בחודש מרץ (אדר למדקדקים). אני שמח שאנחנו מנסים למצוא ביטוי קיבוצי וחברתי לימי הולדת במועדון החברה, אבל אל-נא נמשיך בהצגה כמו שהיא היום. שנים-שלושה הראשונים, המוזמנים לעמוד על-יד הקיר, כמו בזיהוי פושעים, זוכים למחיאות-כפיים ואחרי זה זה דועך ומביך את האחרונים.
יש לי הצעה: לכל בעל יום הולדת של אותו החודש יינתן פרח בכניסתו למועדון; זה יזהה את בעלי השמחה לכל המעוניינים (חסרות לי כמה מתנות השנה) ואז כולם ייקראו לבוא ולכבות נרות על העוגה, אולי פוליטון קטן, אולי שיר היתולי ואחרי זה שש-בש וסמבה.

א ר י ק

לקחת קו ליל

"קח קו לטיוול". כך אומרת לילה לפעמים לילד שיושב ליד השולחן בחדר העבודה שלה בחצור, בוהה בשפע הצבעים והניירות ולא מזיז אצבע.

כולנו זוכרים את הציורים הססגוניים ומלאי-החיים שיצאו מתחת ידיו של כל מי שהחזיק אי-פעם עיפרון או מכחול בכיתותיה של לילה - אבל לילה בחצור, מי מכיר?

"תמיד הרגשתי, שבכל כיתה רגילה יש ילדים שצריכים יותר תשומת-לב ועידוד, ולהם הקדשתי הרבה זמן", היא אומרת. וזה כנראה הקו שאיתו היא טיילה לחינוך המיוחד בחצור.

זאת השנה השלישית שלה בחצור ובמשך הזמן היא השתלבה בשירות הפסיכו-לוגי ההולך ומתפתח בחצור.

הלכו הימים שבהם פסיכולוג נודד יחיד היה ממונה על כתי-ספר וגנים בכמה עיירות-פיתוח בצפון. מחצור ישנה עכשיו תחנה קבועה, המעסיקה 3 פסיכולוגים ועובדת סוציאלית, בתוספת של גן טיפולי, המקבל ילדים חרי-גים. בגן הזה עובדת לילה יומיים בשבוע עם יחידים בתרפיה דרך ציור. הילדים מגיעים לגן המיוחד מגן-האם, שוהים בו כשעתיים וחצי וחוזרים לגן הרגיל. כל יום בשבוע מגיעים 8 ילדים - לא תמיד אותם הילדים. בגן זה עובדים גם בתרפיה בדיבור ובמחול.

לילה מקבלת הדרכה מאוניברסיטת חיפה. שם מתקיים חוג שבועי ל-12-14 עוסקיה בתרפיה בציור. לשם מביאים סריה של ציורים ומנתחים את המשתמע מהם. חלק מהמשתתפים עובדים בבתי-סוהר ובבתי-חולים ולילה לומדת הרבה.

כל הפרוייקט הזה מתבצע ע"י ה-Save the Children Fund העולמי. יום אחד בשבוע לילה עובדת בבי"ס "משכן" ומקבלת ילדים מכיתות א'-ג', לפי המלצת הפסיכולוג. יש ילדים שאיתם כבר עבדה בגן ועכשיו היא ממשיכה איתם בבית-הספר.

"מה נותן הציור התירפאוטי לילד?", אני שואלת. ולילה מהרהרת בקול: "בעיקר זאת דרך לפתח ביטחון עצמי בשטח לא מאיים. אין כאן מבחנים ותשו-בות "נכונות" ואין צורך להשתמש במילים. עם קצת מזל תעבור הרגשת ההצלחה שקיבל הילד אצלי גם לשטחים אחרים."

הבעיה הקשה בגנים הרגילים היא עדיין אכלוס-היתר. גננת ומטפלת אחת (לפעמים לא מנוסה) עובדות עם 39-40 ילדים. הציוד דל והתקציב לרכישת חומרים זעום - עפרונות, גירים, צבעים, נייר - הכול מוגבל. לא פעם ילד פוגש אצל לילה בפעם הראשונה בדף ציור יותר גדול מ-20x30! (דרך אגב מעירה לילה, שבימים הקרים הילדים נשארים במעילים כל היום, כי אין תקציב לחימום).

"איך מתקבל ילד אצלך?", שאלתי. אחרי שילד מסויים אובחן בגן הרגיל כ"בעייתי" הוא מגיע לגן הטיפולי. "הגיע קטנצ'יק אחד שלא דיבר. לא חרש, לא אילם. פשוט לא רצה לדבר! התחלתי להצטרף לפעילות הילדים עם הגננת. ברגע שהתישבתי על-ידו, הוא הפסיק לשחק. כך במשך כמה ימים. הצחקתי את כל הילדים עם כל מיני שטויות - הוא לא צחק. עד שיום אחד ראיתי אותו

(לקחת קו לטיול - המשך)

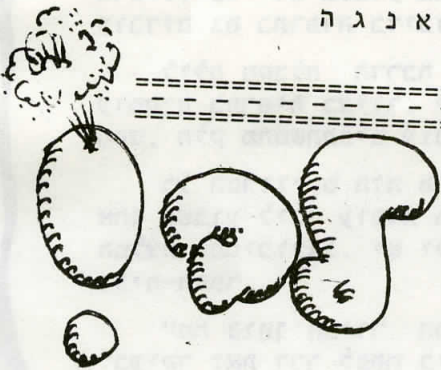
מחייד, ואז שאלתי אותו אם הוא מוכן לבוא לראות מה יש בחדר שלי. נכנס, והתחיל לשחק בחיות שעל הריצפה. גם אני התישבתי על הרצפה ושיחקנו הוא כבר התחיל לדבר קצת, אבל עדיין לא מעז לצייר!"

לפעמים הציור גם עוזר בשחרור ממתח. ילד אחד הפריע לכל הילדים בכיתה א' באגרסיביות וחוסר המנוחה שלו. מנהלת ומורות היו חסרות-אונים. לילה אומרת: "בפגישה הראשונה מיד זרמו ממנו ציורים. לאט לאט הילד נרגע ואחרי שלושה חודשים הודיע, שהוא כבר לא רוצה לבוא יותר. (בינתיים גם אביו, ששהה במשך כל התקופה בלבנון, חזר הביתה. לך תמדוד "הצלחה" בחינוך!)

ההבדל העיקרי בין ההוראה הרגילה, שבה עסקה לילה קודם, לבין התרפיה הוא ביחס האישי לכל ילד. "כמובן, אני גם עורכת הסתכלות ועורכת רשימות על הילד בזמן עבודתו, ועל החומר הזה עובדים בחוג בחיפה. העבודה גם פחות מכוונת. רק בהתחלה אני לפעמים נותנת נושא - "המשפחה שלי" - שיכול להסגיר את הבעיות המעסיקות את הילד, אבל בדרך כלל אני אומרת: אל תחשוב כל-כך הרבה. תסתכל בצבעים, קח מה שמושר אותך."

וכאמור - קו מתחיל לטייל, והתוצאות - מי ישורן?

א נ ג ה

ב י ת - ה ס פ ר ת י :

קיבלנו רדיו-טייפ חדש ויפה לכיתת "מירוס" - שי מהוריה של רותי עמית. תודה רבה וחן חן.

נסיעות לחוץ-לארץ

עקב העלאה גדולה של האגרה להוצאת דרכונים בשנת התקציב החדשה, המתחילה ב-1.4.84, מתבקשים החברים שבתבר או שבכוונתם לנסוע לחו"ל ושצריכים להזמין דרכונים (גם לטיול למצרים), לעשות זאת עד יום ד' בשבוע הבא (28/3). האגרה היא כעת 700 שקל. נא לבוא אלי עם 2 תמונות חדשות ותעודת-זהות, כדי למלא את טופס הבקשה.

יצחק עדר
משרד הפנים - כפר הנשיא

ה א ו פ ט י ק א י

יגיע ביום ר' 30.3. כל מי שזקוק לשירותו ועדיין לא התקשר איתי, מתבקש לעשות זאת בהקדם, כדי שאוכל לקבוע תור לבדיקה.

בקי

נכחו: אירית ב"ח, מכאל ד', יצחק ע', שוש ס', ג'ו ר', עפרה מ', הרי ל', גדי ע'.
מוזמנים: יעל ש'.

1. לקיחת רכב ללא רשיון נהיגה וללא רשות ע"י יעקב קולט (מוזמנים: יעקב ק', אביבה ג')

המזכירות שמעה מפי יעקב פרטים על הארוע. המזכירות רואה בחומרה רבה מקרה זה ומקרים אחרים דומים. הובהר ליעקב כי יש בהתנהגותו מעשה פלילי ומעילה באמון חברת כפר-הנשיא. הוחלט כי במידה ומקרה מסוג זה ישנה ע"י יעקב, המזכירות תמליץ בפני האסיפה להוציאו ממסגרת חברת כפר-הנשיא.

2. בקשת יצחק בנדר להתקבל לחברות

יצחק ב' ביקש להתקבל לחברות. המזכירות תמליץ בפני האסיפה על קבלתו לחברות.

3. בקשת הצופים לשלוח את ששון מרקוסון כחבר המשלחת לפולין

המזכירות קבלה בחיוב את בקשת הצופים לשלוח את ששון מ' כחבר המשלחת היוצאת לפולין לסיור לימודי בנושא "השוואה והגבורה". אושרה הוצאה בסך \$ 500.- כדי לממן את כרטיס הטיסה לוינה ובחזרה.

4. בקשת אליין ואלן איסטון להקדים את תור הנסיעה לחו"ל

המזכירות קיבלה בחיוב את בקשת משפ' איסטון להקדים את תור נסיעתם לחו"ל, כדי להיות נוכחים בחתונת אנדרו ושלי.

5. בקשת צביה ויוסי כץ לצאת לשנת חופש

המזכירות ממליצה לקבל את בקשתם של יוסי וצביה לצאת לשנת חופש מסיבות אישיות. המזכירות הטילה על תת ועדה המורכבת מאירית ב"ח, מכאל ד', והרי ל'; לטפל בנושאים הקשורים בהחלפתם בעבודה בתקופת שהותם בחופש. הנושא יובא לאסיפה.

23rd March, 1984

WHAT'S NEW?

*** AGRICULTURAL NEWS - Lots of rain has fallen - about 80 mm. At last Frank **Waterman** (who measures the rainfall) can justify his name! The rain is just 'what the doctor ordered' for the sewing of the cotton. ***

*** In the childrens' farm - the goat - Aliza - gave birth to twins. Mazal Tov. The children named the female "Purim" and the male "Shpiel".
Also in the childrens' farm - lots and lots of mud, mud, mud!! ***

*** A new computer is due to arrive in the factory next week. ***

*** A big WELCOME to Osnat, (nee Marcuson) Dror and baby Nave, who have come to Kfar Hanassi. We wish them all the best. ***

*** MAZAL TOV to Michal and Itamar on the birth of their daughter Avishag. What timing - right in the middle of the Purim Party. Mazal Tov also to the Eder family and of course to Cedric and Vreni in Switzerland. ***

*** And speaking of Purim - the chadar ochel was transformed into a great black hall whose walls were covered with dazzling displays of modern art and sculpture. There were refreshments, music, dancing, costumes and lots of enthusiasm. Thanks for this enjoyable evening go to Ofra and Ed and all their helpers. ***

*** Gila Madar's recent exhibitions have been most successful - at the Gordon Gallery and Gallery Alef in Tel Aviv, and at present at the Academy for Music in Holon. Gila has also brought out an embroidery booklet for the Israel Museum..

Marki is shortly to hold an exhibition of paintings in the Jerusalem Theatre - together with the "Israel Festival" which will be held there also.

KOL HAKAVOD to our Artists. ***

*** And in the Avodado - the trees are blossoming and we're in for a bumper picking season. ***

SHABBAT SHALOM

HAPPY BIRTHDAY

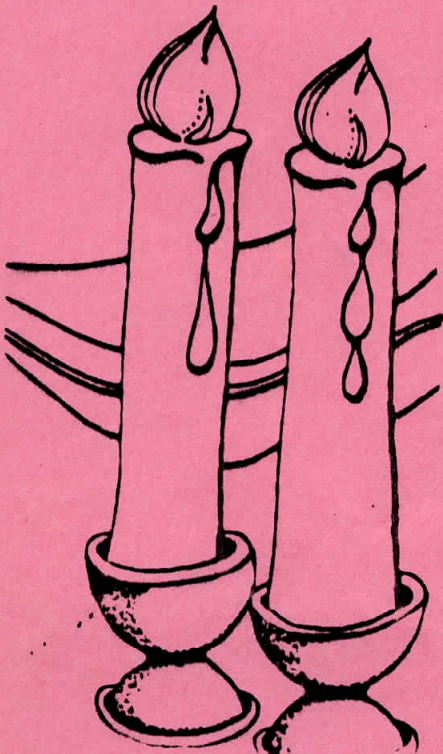
25.3. Netta Ellman
Alison Hameiri
26.3. Reuven Mandzigorsky
27.3. Rachel Avidor
Lior Schwarzman
Dotan Maayan
28.3. Betty Eder
Batia Whitham
Ofer Frank
Anat Nitzan
Neria Agam

29.3. Jack Ben-Natan
Zippora Samberg
Neil Sharkey
Amalia Levin
30.3. Penina Golan
Tzila Ben-Reshef
31.3. Dalia Boskila

HAPPY ANNIVERSARY

25.3. Riva & Jack Ben-Natan
27.3. Shoshana & Neil Sharkey
Ruti & Gadi Amit
29.3. Batsheva & Marki Marcuson

MAZAL TOV

עבד המודעות העצמית

הגדרה:

עבד הוא אדם המשרת מישהו או משהו אחר ללא יכולת לערער. המישהו יכול להיות אדם אחר. המשהו יכול להיות מטרה, ארגון, אלוהים, פְּטִישִׁים-אלילים וכיוצא באלה דברים, שאדם סוגד להם ועוזר להם להשתמש בו.

"משל הכוס"

את היחס הנורמלי הקיים בין האדם והחפץ שהוא משתמש בו, מכוס ועד ארגון חייו החברתיים, אפשר להדגים במשל הכוס.

היחסים ביני ובין הכוס שממנה אני שותה הם מוגדרים בתכלית. אני צריך לשות - והכוס היא אמצעי שבעזרתו אני שותה.

אם יום אחד הכוס תשתה אותי, אזי היחסים בינינו ישנו את ייעודם המ-קורי ויהפכו ללא-נורמליים. וכך עם כל דבר שכן-האדם הופך לחפץ לפְּטִישִׁים-אליל.

אך הפעם אני רוצה להתרכז בתופעה א-נומלית, שקראתי לה בשם "עבדי המודעות-העצמית".

שימו לב, אין לי שום דבר נגד מודעות-עצמית, שהיא מכשיר נכון ונוח כשלעצמו, כשהוא מופיע במינון הנכון (כמו תרופה). אני מתכוון לתופעה, שבה האדם הופך להיות עבד של המודעות העצמית שלו.

ר' עקיבא היה נותן בהם סימנים - איך תכיר עמ"ע (עבד מודעות עצמית)? העמ"ע יכולים להיות גם ג'ינג'ים - ואכן הם ג'ינג'ים, שחורים, לבנים, זקנים, צעירים וחתולים.

פמה, הוראות בטיחות: - כאשר אתה נמצא עם עמ"ע ביחידות, חגור חגורת-בטיחות, כי אתם אף פעם לא שניכם לבד, מלבד שניכם נמצאת כמשתתף פעיל המודעות העצמית שלו ולעולם אין לדעת מה תעולל לו, הנ"ל משוחרר לחלוטין מספונטניות. המודעות העצמית שלו כמו נמצאת מחוץ לגופו, מתבוננת בשניכם בעינה הקרה ומדווחת לו על התפתחות העניינים. עיניו הכחולות או השחורות או החומות סוקרות אותך תמיד במבט קר, בוחן ומסויג. עכשיו, לאחר שעברת תחת מכבש המודעות העצמית שלו, פרט נוסף חשוב - עבד המודעות העצמית יש לו מטרות ניידות ותמיד, תמיד הן החשובות מכול.

אם ישנה הפגנה חשובה בראש-הנקרה, אזי חשוב שכולם - אני מדגיש כולם - נשים, זקנים, נכים וטף חייבים לבוא. כל אחד שילעדר יהווה אסון למטרתו של עבד המודעות העצמית. אך מנגד, אם למשל לא בא לו לנסוע להפגנה, לא נורא; כמו פרוז'קטור עצום של שביעות רצון עצמית, פונה המודעות העצמית שלו ומתכוונת אל המטרה האחרת. ושוב, זה יכול להיות מפגש "אסט", מפגש עם בחורה רעננה, או סתם כל דבר-אחר העולה על הדעת. ואז תישכחנה כל הטענות ש"אסור לוותר לאנשים, אסור לעזור להם להיות חלשים, שהם לא מבי-נים כמה חשוב עכשיו לצאת להפגין. אני אמרתי את זה קודם? אז מה, אז עכשיו אני לא אומר את זה!" כן, עבד המודעות העצמית אינו רואה את האדם, הוא רואה את המסות. האדם איננו חשוב כיחיד, אלא אם כן הוא חוגר חגורת ביטחון בעיר, או שהוא אובייקט מסופח לאהבתו הכל-עולמית של עבד המודעות העצמית. כי אם הוא עושה מעשה כלשהו, הרי המעשה חייב להתבצע על-ידי עוד מאות-אלפי אנשים אחרים, ושלא תטעו - האנשים אינם חשובים, המספרים הם החשובים, הם החיזוק הסטטיסטי להצלחת-להערכת-לצידוק-המטרה.

(עבדי המודעות - המשך)

בעצם להיות עבד המודעות העצמית הוא סוג מסויים של נכות נפשית. משום שכמו שאבא שלי אומר - הצורה הכי טובה שבה האדם יכול להעלים את עצמו לגמרי היא דרך ההתמכרות - שכמו ההתאבדות היא הדרך להעלים את עצמך לחלוטין בתוך יש גדול אחר. הן האדם הוכיח כבר מזמן שאין דבר בעולם שאי אפשר להשתעבד-להתמכר לו, החל מליבני-נשים וכלה במלחמה.

כאשר אני רואה מישהו הופך להיות כלי-שרת, ואפילו של עצמו, אני חש נגיעה קלה של צער, משום שבאורח פרדוקסלי עבד המודעות-העצמית הוא מן הברנשים הפחות מודעים לעצמם. יתכן שהיה מוצא מרגוע לנפשו המכורה למודעות, אילו יכול היה להבין שצריך לתת לבני-האדם האחרים, למודעות עצמיות אחרות, את הקרדיט להגיע בעצמם אל המסקנות, בדרכם שלהם ובעיותי שלהם. שאינם, וטוב שאינם מגיעים ביחד איתו לאורגזמה או פורצים בעת-ובעונה-אחת איתו בבכי. שלא תמיד הם חשים באותו הזמן עצב או שמחה, התעלות או השתפלות. שבני-אדם הם שונים ושווים בערכם, וטוב שהם כאלה.

אך בינתיים איננו יכול וחבל. אך לא נורא, באיזה מקום בתוכי אני יודע שכמו כל העבדים האחרים, יום אחד גם הוא ישוחרר מכלאו, ביחד עם הגדה המערבית, לבנון והרבי מסאטמר.

"כל סוטה" הלך בדרך כל בשר ודם והותיר מאחוריו חלל ריק.

צער רב ואבל כבד נפלו על כל קוראיו ותורגו המה אחר דרך להחיותו. תחילה פנו לרפואה הקונבנציונאלית וניסו סוגים שונים של אספירינים, מוסקולים, אקמולים ואפילו אנטיביוטיקה, אך - אהה - ללא הועיל. כלאחר ייאוש הוכנס לחדר-הניתוחים (חרף העיצומים והעצמומים) ומנתח מוחות מן השורה הראשונה הוזמן לנתחו, אך שוב אהה - ללא הועיל.

כלאחר ייאוש שלאחר הייאוש פנו האוהדים לפאראפסיכולוגיה. ניסו להעלות רוחו באוב, אך היא סירבה לשתף פעולה. ניסו שיטת דיקור במחטים סינית, אך מלבד זאת שגופו נעשה ככברה, רוחו אלינו לא חזרה. אפילו לבאבא-סאלי הוגיעו אותו, אך לאחר המפגש באבא-סאלי הוא ששוכנע ללכת (זצ"ל).

מאחר ונאשו אוהדיו המסורים מכל המאמצים (מאחר ואלה לא נשאו פרי) החלו לתהות על איך, למה ומדוע.

איך "כל סוטה" נטש אותנו?

למה "כל סוטה" נטש אותנו?

ומדוע הוא משיב פנינו ריקם בנסיונות להחיותו?

הועלו סיבות מסיבות שונות ואפשרויות מאפשרויות שונות. אולם רובם ככולם הגיעו לרחשי הסכמה, כי יש מן ההגיון בכך שאלמלא אבד חינו בעיניו הרי שלא היה אוכד לנו. רוצים לומר, כי יען כי צרנו לו דמות שאינה אהודה עליו, על מה ולמה לו לשוב לעולם החיים לאחר שפרש אל עולם האמת?

(קול (כל) סוטה - המשך)

הוקמה מועצת זקנים והיא יושבה וחשבה וטיכסה עצה, כיצד להשיא את נפש "כל סוטה" לחפץ בחייו שוב. מובן כי מצאו לנכון להציע לו מתכונת חדשה, אשר תישא חן בעיניו.

ותיפן מועצת הזקנים לרב מגים אשר בכוחו העילאי יצר קשר עם "כל סוטה" וישטח בפניו את רצונם ומאוויים של מעריציו באשר הם. וירא "כל סוטה" כי טוב ויתרצה. עם הבשורה פרצו האוהדים בגילויי שמחה, גילה ודיצה.

וירא "כל סוטה" קלות ראשם של אוהדיו ויאבה להבהיר להם את פרישותו מהם ואת התניותיו להישארותו עימם. וירם ידו אל על למען יסכיתו ויפתח דבריו באילו המילים:

"רבותי הכבודים, קוראי הנלהבים. יודע אני עד מה קשתה עליכם פרידתכם מעלי ועד מה רבו מאמציכם להשיבני לחיים. מבין אני לצורך אשר לכם בעיתון (בלי יומרות) מסוגי, העונה על צרכיהם של הצעירים (אם בגילם ואם ברוחם); מבין אני לצורך להתבטא, להיקרא וגם לקרוא את מחשבותיכם ורחשי לבכם. אולם, אהה, עוולה לי גרמתם. השתמשתם בי ככלי לביטוי כל הרע, המכוער, הקיצוני (אם לשמאל ואם לימין) והלא-נעים. דיברתם מעל דפי על מלחמות ורצח, על סברה ושטילה. אולם את הצדדים הנעימים והיפים יותר של החיים כיחדתם ממני.

אכן נכון אני ומזומן לשמש לכם ככלי תקשורת, כפה. אולם רצוני לשמש לכם לפה גם כאשר צחוק יפרוץ הימנו, גם כאשר חיוך יעלה על דל שפתינו ואפילו כאשר דמעות יעמדו בעיניכם, ולא רק כאשר קיתונות ייצאו במחול-שדים מפיותיכם."

כך או כך, במילים דרמטיות אלה סיים "כל סוטה" את דבריו.

אנו אשר קיבלנו עלינו את דבריו מחד ואת התניותיו מאידך, החלטנו לבשרכם, הקהל הרחב, על הולדתו המחודשת של מקורבנו "כל סוטה" ולהתרום בכך שנית למען תסכיתו לדבריו ותיטו לבכם אל כל צדדיו של המטבע. לא רק בפוליטיקה ובמלחמות תרבו מילים. וכולנו תקווה כי הקוראים יהיו לכותבים וחותבים - לקוראים.

להת' שוב מעל פני הדפים
באחד השבועות הקרובים.
ה מ ע ר כ ת
(ניקול, איציק, עפר ואהוד)

